

Arrest

nr. 60 434 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Balansu (Tsjetsjenië, Russische Federatie). In juli 2002 huwde u met S. A. (...). In januari 2005 ontvluchtten u en uw echtgenoot de Russische Federatie, vanwege de problemen van uw echtgenoot. Op 7 januari 2005 dienden jullie een asielaanvraag in in Polen. Jullie reisden echter door naar Frankrijk, waar jullie op 28 januari 2005 een asielaanvraag indiende. Op 12 februari 2005 werd uw zoon T.-A. A. (...) in Frankrijk geboren. Op 22 juni 2005 diende u nogmaals een asielaanvraag in bij de Franse autoriteiten. Deze werd afgesloten, toen uw beroep tegen de negatieve beslissing van het Office Française de Protection des Réfugiés et Apatrides op 3 januari 2007 werd verworpen door de Franse Commission des Recours des Réfugiés. Ergens in het jaar 2006 keerde uw echtgenoot terug

naar de Russische Federatie. Daarna hadden jullie geen contact meer met elkaar. Hij zou in juni 2010 overleden zijn.

Op 24 mei 2006 diende u voor de eerste keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, samen met uw zoon. Op 13 december 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing met het oog op de overname van uw asielaanvraag door Frankrijk. U liet echter na zich naar Frankrijk te begeven en diende op 7 februari 2007 voor de tweede keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 16 juli 2007 nam het Commissariaat-generaal terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende, werd op 19 november 2007 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 3 december 2007 diende u voor de derde keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 7 januari 2008 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken tot een weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Op 22 juli 2008 keerden u en uw zoon terug naar de Russische Federatie, met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie. Jullie vlogen naar Moskou, waar u na aankomst gedurende ongeveer een uur ondervraagd werd. Men wilde weten waarom u de Russische Federatie had verlaten, waar u was geweest en waarom u was teruggekeerd. U moest een papier ondertekenen, zodat zij aan hun directie konden bewijzen dat u ondervraagd was. Van Moskou reisde u per bus naar Khasavyurt (Dagestan), waar u na aankomst een taxi richting Balansu (Tsjetsjenië) nam. Van 10 augustus 2008 tot november 2009 woonde u met uw zoon op een appartement in Grozny.

Op 21 augustus 2008 werd u thuis opgehaald door twee personen en naar een bureau in de Leninski wijk gebracht. U weet niet precies bij welke dienst u was, maar zag mensen in politie- en militaire uniformen. U vermoedde dat ook leden van de FSB aanwezig waren. Men stelde u vragen over waar u geweest was voor uw terugkeer naar de Russische Federatie. U moest een document ondertekenen, waardoor u verplicht werd in Grozny te blijven. U kreeg te horen dat ze u nog een tweede keer zouden oproepen om alles over uw verblijf in België boven water te halen. Ongeveer tien dagen later werd u opnieuw van thuis uit meegenomen en naar een onbekende plaats gebracht. Daar werd u er van beschuldigd informatie over de Russische Federatie aan België over te maken. U werd in totaal tien of elf keer meegenomen en gedurende enkele uren of zelfs een hele dag vastgehouden. Daarbij werd u geslagen, uitgelachen en onder druk gezet. U werd er ook van beschuldigd contact te hebben met rebellen en met hen samen te werken. Men wilde u daaromtrent documenten laten ondertekenen, maar dit weigerde u telkens. Ook kwamen ze nog vijf à zes keer langs uw woning, waarbij u eveneens werd uitgelachen en onder druk gezet. Bij de huiszoeking die zij in oktober 2009 uitvoerden, verscheurden zij uw internationaal paspoort.

Op 7 november 2009 reisde u van Balansu naar Khasavyurt, waar u de bus naar Moskou nam. Vanuit Moskou reisde u per trein naar Brest (Wit-Rusland). Daar kon u overnachten bij een kennis van u, die u een chauffeur vond die u naar België kon brengen. Op 12 november 2009 diende u voor de vierde keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij een document van de Russische ambassade te Brussel, vliegtuigtickets Brussel-Moskou dd 22/07/2008, de geboorteakte van uw zoon, uw eigen geboorteakte, uw huwelijksakte en scheidingsakte, uw intern paspoort, diploma en de huurovereenkomst van uw appartement in Grozny.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw vierde asielaanvraag verklaarde dat de motieven, die u tijdens uw vorige drie asielprocedures in België aanhaalde, actueel geen rol meer spelen. U verklaarde daarover dat het de problemen van uw echtgenoot S. A. (...) waren geweest, die in 2005 hadden geleid tot uw vertrek uit de Russische Federatie. U kende zelf toen geen problemen, zo gaf u aan. Nadat uw echtgenoot ergens in het jaar 2006 terugkeerde naar de Russische Federatie, had u geen contact meer met hem. Jullie zijn ondertussen ook officieel gescheiden, zoals blijkt uit de echtscheidingsakte die u voorlegde. U verklaarde eveneens dat u had vernomen dat uw echtgenoot in juni 2010 overleden zou zijn (CGVS p. 2-3).

Bijgevolg haalt u in het kader van uw huidige asielaanvraag enkel nieuwe elementen aan. U verklaarde dat u na uw terugkeer naar uw land van herkomst in juli 2008 problemen kende met de FSB. U werd er door deze instantie van verdacht informatie over de Russische Federatie te geven aan België. Men verdacht u eveneens van het onderhouden van contacten met rebellen. U werd in de periode tussen juli 2008 en november 2009 elf keer van thuis uit meegenomen en gedurende enkele uren of zelfs een hele dag vastgehouden in een voor u onbekend gebouw. U werd telkens geslagen, uitgelachen en onder druk gezet om documenten te ondertekenen, hetgeen u telkens weigerde. U kreeg daarnaast ook thuis nog enkele bezoeken, van vermoedelijk eveneens FSB-leden. Omdat dit bleef voortduren, besloot u de Russische Federatie te verlaten.

Er dient echter te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt uw problemen met de FSB geloofwaardig te maken, omwille van de volgende vaststellingen: U legt in het kader van uw asielaanvraag uw intern paspoort voor, dat op 25 januari 2008 werd uitgereikt in de Nozhai-Yurt regio te Tsjetsjenië (Russische Federatie). Omdat u op dat moment nog in België verbleef, zorgde uw vader voor dit document. Hij stuurde het naar België. Omdat uw vader ervoor betaalde, kon hij een nieuw intern paspoort bekomen in uw afwezigheid (CGVS p. 10-11). In dit paspoort staan verscheidene stempels, waaronder die van de aflevering van een internationaal paspoort op 14 april 2009. U kan dit paspoort niet voorleggen, omdat leden van de FSB het hadden verscheurd bij een huiszoeking in oktober 2009. Het is in de eerste plaats opmerkelijk dat u niet wist hoe uw vader dit internationaal paspoort precies voor u had kunnen regelen. Meer nog, u vroeg hem dit niet eens – ondanks de problemen die u op dat moment al ruim een half jaar kende met de Russische autoriteiten (CGVS p. 13). De vaststelling dat u schijnbaar zonder al te veel moeilijkheden een internationaal paspoort kon bekomen, is echter in strijd met de door u aangehaalde problemen met de FSB. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat een internationaal paspoort enkel kan worden afgeleverd na de toestemming daarvoor door de FSB. Elke aanvraag voor een internationaal paspoort wordt onderzocht door de FSB om vast te stellen of er elementen zijn die een 'tijdelijke beperking van het recht om de Russische Federatie te verlaten' rechtvaardigen. Dat de FSB akkoord zou gaan met de aflevering van een internationaal paspoort, terwijl u in die periode door hun diensten regelmatig opgepakt en ondervraagd werd, evenals beschuldigd van spionage en contacten met rebellen, is dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg zijn de door u aangehaalde voortdurende problemen met de FSB niet geloofwaardig.

Hierbij aansluitend dient te worden vastgesteld dat uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt door de verschillen die gevonden werden tussen de verklaringen die u respectievelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal aflegde. Zo vermeldde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u drie keer door de FSB werd ondervraagd: in de luchthaven in Moskou, op 21/08/2008 te Grozny en toen u op 30/09/2008 uit uw woning werd meegenomen (Vragenlijst DVZ dd 10/12/2009, vraag 36). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u in totaal tien à elf keer werd meegenomen door de FSB en gedurende enkele uren of zelfs een hele dag werd vastgehouden. Deze arrestaties vonden plaats gedurende de hele periode van uw verblijf in de Russische Federatie, met name tussen juli 2008 en uw vertrek in november 2009. Daarnaast kwamen mensen van de FSB nog vijf à zes keer langs (CGVS p. 5-7). U kon echter enkel uw meenamen op 30/09/2008 dateren. Met betrekking tot uw laatste meenamen kwam u niet verder dan 'oktober 2009'. Daarnaast is het toch ook opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verwees naar de beschuldiging, als zou u samenwerken met de geheime dienst van België (Vragenlijst DVZ dd 10/12/2009, vraag 36). Immers, op het Commissariaat-generaal voegde u daaraan toe dat de FSB u ook beschuldigde van het hebben van contacten met de rebellen, die in het bos zitten. Rebellen zouden naar uw appartement in Grozny komen en u zou hen helpen (CGVS p. 6). Toen u werd gewezen op deze verschillen, gaf u enkel aan dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort te antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS p. 5-6). Dit neemt echter niet weg dat het uw verantwoordelijkheid is om alle feiten, waarop u uw asielaanvraag baseert, zelf weer te geven. Ook al werd u op de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijks gevraagd het bondig te houden, u wordt ook daar gevraagd naar alle nieuwe elementen in uw asielaanvraag. Bijgevolg blijft het onduidelijk waarom u op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts drie incidenten vermeldde, indien het in werkelijkheid om tien à elf

'meenames' en vijf à zes huisbezoeken zou gegaan zijn. Eenzelfde vaststelling dient te worden gedaan met betrekking tot de beschuldigingen die ten aanzien van u werden geuit.

Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. U legt een groot aantal documenten voor, die uw verklaringen over uw terugkeer naar de Russische Federatie en uw verblijf daar ondersteunen, maar deze hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen met de FSB. Daarnaast bleken uw verklaringen over deze documenten niet altijd even coherent. In het voorgaande werd reeds gewezen op de onaannemelijkheid van uw onwetendheid omtrent de aflevering van uw intern en internationaal paspoort. Ook over uw scheidingsakte en de stempels in uw paspoort die daarop betrekking hebben, bleek u bijzonder slecht geïnformeerd. U verklaarde dat u in juli 2009 naar de ZAGS in Nozhai-Yurt ging omdat u uw echtscheiding wilde aanvragen. U kreeg daar echter te horen dat uw echtgenoot de scheiding al had aangevraagd, waarop er stempels in uw paspoort werden geplaatst en u een echtscheidingsakte werd uitgereikt. U kon echter geen verklaring bieden voor de verschillende data waarop deze stempels werden gezet en de akte werd uitgereikt. U wist evenmin hoe uw echtgenoot in uw afwezigheid de echtscheiding had kunnen laten voltrekken. U vernam wel dat er wellicht een advocaat bij betrokken was geweest, maar had zich hier verder niet over geïnformeerd (CGVS p. 11-13). Overigens is het toch ook wel opmerkelijk te noemen dat u – hoewel u aangaf dat u uw huis niet meer durfde te verlaten vanwege uw problemen met de FSB – toch terugkeerde naar Nozhai-Yurt om daar uw scheiding aan te vragen. U kon geen concreet antwoord bieden op de vraag waarom u op dat moment, ondanks uw problemen, uw echtscheiding wilde regelen.

Verder legde u nog een huurcontract voor, dat betrekking heeft op de woning waar u gedurende uw verblijf in Tsjetsjenië gewoond zou hebben. Het is echter merkwaardig dat u niet in staat bleek uw adres in Grozny te vernoemen. U slaagde daar pas in, nadat u het van het huurcontract zelf had afgelezen (CGVS p. 3). Gezien uw verklaringen, als dat u daar gedurende bijna een jaar heeft gewoond, is dit toch wel vreemd te noemen. De tickets van de vliegtuigreis van Brussel naar Moskou evenals het reisdocument dat door de Russische ambassade te Brussel werd afgeleverd, bewijzen enkel uw terugkeer naar de Russische Federatie op 22 juli 2008. Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte en uw diploma bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. Bijgevolg zijn de door u voorgelegde documenten niet afdoende om uw verklaringen over uw vervolging door de FSB geloofwaardig te maken.

Overigens zijn ook uw verklaringen over uw reisroute van de Russische Federatie tot België niet aannemelijk. U verklaarde dat u op 7 november 2009 van Balansu (Tsjetsjenië) naar Khasavyurt (Dagestan) reisde, waar u de bus naar Moskou (Russische Federatie) nam. Vanuit Moskou reisde u per trein naar Brest (Wit-Rusland). Daar kon u overnachten bij een kennis van u, die een chauffeur vond die u naar België kon brengen. Hoewel u geen geldige reisdocumenten bezat, kon u toch zonder problemen tot België reizen. U verklaarde dat u onderweg van Khasavyurt naar Moskou geld in uw paspoort stak, toen uw documenten gecontroleerd werden. Op de trein van Moskou naar Brest werd u niet gecontroleerd, omdat u uw paspoort al had moeten tonen om een ticket te kunnen kopen. Ook tijdens de reis van Brest tot België werd u niet gecontroleerd. U verklaarde daarover dat u zich twee keer in de koffer van de wagen moest verstoppen, met uw kind, om zo controles te vermijden (CGVS p. 8-9). Deze laatste verklaringen zijn echter tegenstrijdig met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Bovendien blijkt uit informatie die bekomen werd van de Poolse Border Guards, dat de controles aan grensposten tussen Wit-Rusland en Polen overal op dezelfde manier gebeuren. Elk voertuig wordt gecontroleerd: er is een grenscontrole door de Border Guards en een douanecontrole door de douane. Daarbij worden zowel de reisdocumenten gecontroleerd als het voertuig doorzocht. Het is dus niet geloofwaardig dat u tot twee keer toe controles kon ontduiken door zich in de koffer van de wagen, die u vervoerde, te verstoppen. Overigens legt u evenmin reistickets voor van de bus en de trein die u nam. Zodoende blijft het onduidelijk hoe en wanneer u precies reisde, en welke documenten u daarvoor gebruikte.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de

zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster gaat hierbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekster *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen enerzijds het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds het bij verwerende partij afgelegde verhoor, benadrukt verzoekster dat het niet om een inconsistentie, maar om een aanvulling gaat. Verzoekster werd naar verluidt gevraagd slechts een bondig asielrelaas uiteen te zetten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster concentreerde zich derhalve slechts op de essentie van haar relaas en noemde enkel de belangrijkste incidenten op.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing evenwel terecht opmerkt dat het zeer merkwaardig is dat er in de vragenlijst, die door verzoekster werd ondertekend op 10 december 2009 (administratief dossier, stuk 8, vraag nr. 36), geen melding werd gemaakt van de overige door de FSB verrichte arrestaties en gebrachte bezoeken, en evenmin van het feit dat verzoekster door de FSB eveneens wordt beschuldigd van het hebben van contacten met Tsjetsjeense rebellen, gelet op het feit dat deze gebeurtenissen mede de kern uitmaken van de problemen waarmee verzoekster zich geconfronteerd zag.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder het aantal keren dat zij gearresteerd werd en de redenen hiervoor. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekster de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 8, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekster dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekster een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 36 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Bovendien kan worden aangenomen dat verzoekster zeer goed op de hoogte is van de Belgische asielprocedure, daar uit de bestreden beslissing blijkt dat zij reeds vier maal asiel heeft aangevraagd in België.

De vaststelling dat verzoekster een aantal uiterst belangrijke gebeurtenissen pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, kan bijgevolg niet als een loutere aanvulling worden beschouwd en ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De loutere herkwalificatie van de terminologie "tegenstrijdigheden" naar "aanvullingen" weerlegt in geen geval de door verwerende partij vastgestelde inconsistenties betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden verhaal.

2.2.5.1. Verwerende partij voert in haar motivering aan dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de door haar aangehaalde problemen. Verzoekster betoogt dat zij integendeel verscheidene documenten heeft neergelegd die haar asielrelaas afdoende kunnen staven. Verzoekster verwijst in dit verband naar een nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties om te staven dat een coherent asielrelaas op zichzelf al voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten. Aangezien haar verklaringen coherent en plausibel zijn, niet haaks staan op algemeen geweten informatie en bovendien geen tegenstrijdigheden bevatten, acht verzoekster het bijgevolg niet noodzakelijk om bewijsstukken neer te leggen die haar asielrelaas kunnen staven. Daarenboven maakt het Commissariaat-generaal niet duidelijk welke bewijzen zij dan wel zou dienen neer te leggen. Tenslotte betoogt verzoekster dat het verwerende partij toekomt de door haar neergelegde bewijsstukken in hun geheel in overweging te nemen, zonder selectief te verwijzen naar de voor haar gunstige informatie.

2.2.5.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – in beginsel bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien verzoekster beweert tien of elf

keer te zijn meegenomen en vijf of zes keer thuis werd bezocht door de leden van de FSB, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om enige stavingstukken te verzamelen die deze veelvuldige arrestaties en huisbezoeken kunnen staven. Zo werd tijdens het gehoor aan verzoekster gevraagd waarom zij geen medische hulp had gezocht, met oog op het verkrijgen van een medisch attest die de slagen en verwondingen tijdens de vele arrestaties zouden kunnen bewijzen. Verzoekster merkte op dat zij 'in de toekomst ging proberen' om een arts te bezoeken, wat zij evenwel heeft nagelaten te doen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Ook heeft verwerende partij tijdens het gehoor verschillende keren gevraagd of verzoekster convocaties of andere officiële documenten kon voorleggen in verband met de arrestaties. Verzoekster heeft betreffende de problemen met de FSB nooit enig bewijs voorgelegd en stelt nergens in het verzoekschrift dat dit wel het geval zou zijn geweest. Desbetreffende vaststelling van verwerende partij is derhalve terecht. Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde flagrante omissies, onaannemelijkheden, onwetendheden en ontstentenis van enig begin van schriftelijk bewijs betreffende de problemen met de FSB op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

Waar verzoekster zich vervolgens afvraagt welke bewijsstukken zij dan wel dient neer te leggen om haar asielrelaas te staven, constateert de Raad dat het de commissaris-generaal niet toekomt om te zeggen welke bewijsstukken moeten worden neergelegd. De Raad herhaalt nogmaals dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals hierboven al gesteld werd, is het de asielzoeker die moet pogen om het relaas waar mogelijk te staven. Het behoort derhalve geenszins tot de taak van de commissaris-generaal om zelf naar bewijsstukken te vragen. Bovendien werd, zoals hierboven reeds uiteengezet, tijdens het gehoor meerdere malen aangegeven welke documenten verzoekster zou kunnen voorleggen om haar asielrelaas aannemelijker te maken. Verzoekster kan bijgevolg moeilijk volhouden dat zij totaal geen idee had van welke stukken zij nog zou kunnen toevoegen aan haar dossier ter staving van haar asielrelaas.

Waar verzoekster tenslotte betoogt dat verwerende partij slechts eenzijdig verwijst naar de informatie die in haar voordeel speelt, merkt de Raad op dat desbetreffend argument feitelijke grondslag mist. Immers blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat door de commissaris-generaal op omstandige wijze werd geantwoord op de door verzoekster neergelegde documenten, zijnde een document van de Russische ambassade te Brussel, vliegtuigtickets Brussel-Moskou d.d. 22/07/2008, de geboorteakte van haar zoon, haar eigen geboorteakte, haar huwelijksakte en echtscheidingsakte, haar intern paspoort, haar diploma en de huurovereenkomst van haar appartement in Grozny. Deze documenten hebben echter geen betrekking op de door verzoekster aangehaalde problemen met de FSB.

De Raad is het derhalve eens met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot haar problemen met de FSB.

2.2.6.1. Aangaande de aanvraag van een internationaal paspoort, betoogt verzoekster dat niet werd nagegaan of de FSB, hoewel zij dit wettelijk verplicht is, ook in de praktijk effectief controles uitvoert bij aanvragen van reispassen. Verzoekster betwijfelt ten eerste of de in de landeninformatie uiteengezette regels bij het uitreiken van een internationaal paspoort strikt worden nageleefd, onder meer omdat zij haar internationaal paspoort heeft ontvangen zonder handtekening en dit er dus minstens op wijst dat er afwijkende, soepelere procedures bestaan. Indien al een onderzoek zou hebben plaatsgevonden, staat het volgens verzoekster niet vast dat zij effectief werd beschouwd als 'iemand die het land niet mocht verlaten'. Ten eerste zou het kunnen dat de FSB nog niet op de hoogte was van de relevante informatie op het moment dat de paspoortcontrole werd uitgevoerd. Ten tweede is het mogelijk dat verzoekster slechts 'officieus' in verdenking werd gesteld, zodat het verbod om het land te verlaten haar nog niet kon worden opgelegd.

2.2.6.2. Verzoeksters verweer dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert onvolledig is daar enkel wordt verwezen naar de Russische wet zonder na te gaan of deze wet in de praktijk effectief wordt toegepast, betreft een argument dat door verzoekster op generlei wijze met concrete en objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekster toont immers niet met andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 11, Cedoca-antwoorddocument 'International passport delivery FSB screening', p. 1-2) om te besluiten dat verzoekster onmogelijk een internationaal paspoort had kunnen verkrijgen zonder toestemming van de FSB, niet correct is.

Waar verzoekster vervolgens stelt dat het mogelijk is dat de FSB, als er al een paspoortcontrole had plaatsgevonden, bij deze controle nog niet beschikte over de nodige informatie, merkt de Raad op dat dit argument feitelijke grondslag mist. Verzoekster keerde immers op 22 juli 2008 terug naar de Russische Federatie alwaar zij, volgens haar verklaringen, bij haar aankomst op de luchthaven te Moskou al meteen werd ondervraagd. Verzoekster beweert vervolgens sinds 21 augustus 2008 verschillende keren te zijn gearresteerd en ondervraagd door de FSB. Aangezien het internationaal paspoort werd afgeleverd op 14 april 2009, ongeveer negen maanden nadat verzoekster problemen kreeg met de FSB, is het totaal onaannemelijk dat deze veiligheidsdienst op dat moment nog niet over de nodige informatie zou hebben beschikt.

Ten slotte kan het argument van verzoekster dat zij mogelijkerwijze niet officieel in verdenking zou zijn gesteld en daarom toch het land kon verlaten evenmin door de Raad worden aanvaard. De door verzoekster voorgehouden problemen met de FSB zijn immers zodanig ernstig dat onmogelijk kan worden aangenomen dat betreffende autoriteiten haar in dergelijk geval probleemloos een reispaspoort zouden hebben overhandigd waarmee zij de Russische Federatie kon verlaten.

De bestreden beslissing stelt bijgevolg terecht dat het verkrijgen van een reispaspoort niet in overeenstemming is met de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van de Russische autoriteiten en meer bepaald de FSB. Verzoeksters argument dat zij haar internationaal paspoort ontving zonder handtekening omdat zij dit ginder niet kon ondertekenen aangezien zij in België was en dit ook niet onder de normale procedure was, mist feitelijke grondslag daar verzoeksters internationaal paspoort werd afgeleverd op 14 april 2009 en zij van 10 augustus 2008 tot november 2009 in Grozny verbleef. Bovendien laat verzoekster de motivering niet te weten hoe haar vader dit internationaal paspoort voor haar kon bekomen en de vaststelling dat zij ondanks de voorgehouden zware problemen met en de beschuldigingen van de FSB hem deze vraag niet eens stelde ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.7.1. Wat de aanvraag tot echtscheiding betreft, wijst verzoekster erop dat zij een plausibele verklaring heeft voor het feit dat haar echtscheiding en de hierop betrekking hebbende stempel in haar intern paspoort dateren van mei 2008, terwijl de echtscheidingsakte werd opgesteld in juli 2009. Verzoekster verklaart dat zij pas in 2009 naar de bevoegde instantie is gegaan om de echtscheiding aan te vragen, vandaar dat de akte pas in juli 2009 is opgesteld. Wat de stempel in haar paspoort betreft, argumenteert verzoekster dat het bij de instantie wellicht de gewoonte is om de datum te vermelden waarop de echtscheiding voltrokken werd, namelijk reeds op 7 mei 2008. Verzoekster is van mening dat haar niet kan worden verweten dat zij niet op de hoogte is van de echtscheidingsprocedure in Tsjetsjenië.

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat de vage en onduidelijke verklaringen door verzoekster over de echtscheidingsprocedure, de echtscheidingsakte en de stempel in haar paspoort die daarop betrekking heeft, op zich niet relevant zijn voor het al dan niet geloofwaardig bevinden van diens asielrelaas.

De Raad merkt echter op dat het buiten kijf staat dat de echtscheidingsakte werd opgesteld op 10 juli 2009, wat aantoonde dat verzoekster zich op die datum tot de bevoegde instantie heeft gewend om aldaar de echtscheiding aan te vragen (administratief dossier, stuk 10, nr. 4). Nu verzoekster aangeeft sinds haar terugkeer op 22 juli 2008 problemen te hebben met de FSB, en dat deze problemen dermate ernstig zijn dat zij niet op straat durfde te komen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag, p. 8), acht de Raad het onaannemelijk dat verzoekster een jaar later dan wel het risico neemt om haar echtscheiding aan te vragen bij de bevoegde autoriteiten. Op de vraag waarom zij haar echtscheiding ging regelen, hoewel zij niet buiten durfde te komen, antwoordt verzoekster tijdens het gehoor dat zij dit diende te doen om de familienaam van haar zoon te veranderen, opdat hij met haar mee kon reizen naar het buitenland (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag d.d. 15 december 2010, p. 12-13). Verzoekster verklaarde echter tijdens het gehoorverslag dat zij niet op officiële wijze de EU is binnen gereisd (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag d.d. 15 december 2010, p. 9). Derhalve kan door de Raad niet worden ingezien waarom verzoekster, rekening gehouden met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, net op dat moment haar echtscheiding wou regelen. Deze vaststelling doet bijgevolg mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.8. Aangaande verzoeksters argument betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot haar adres in Grozny, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekster aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.9. Waar verzoekster met betrekking tot de motivering van verwerende partij aangaande de door verzoekster weergegeven reisroute zich beperkt te stellen dat zij nochtans op deze wijze naar België is

gekomen, wijst de Raad erop het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster louter met voormelde herhaling in gebreke blijft..

2.2.10. Uit de voormelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekster voorgehouden asielrelaas, het niet kunnen voorleggen van enig begin van bewijs en uit het feit dat verzoekster ondanks de door haar voorgehouden vrees een internationaal paspoort kon verkrijgen en eveneens haar echtscheiding kon regelen, kan worden besloten dat aan verzoeksters relaas geen geloof kan worden gehecht. Derhalve dient verzoekster de status van vluchteling met toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, te worden geweigerd.

2.2.11. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het als overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT